

DE MIST

Tot die ene dag in februari had mist geen speciale betekenis voor Mila. Hij kwam soms en verdween even snel, in alle stilte, zoals zo veel dingen in Bessegem. Het dorpje bestond uit niets meer dan een marktplein met vier straten eromheen, maar het was Mila's thuis. Hoewel de huizen waarin zij en haar vrienden woonden klein oogden en al jaren geen vers likje verf meer gezien hadden, waren ze vanbinnen gerieflijk en aangenaam om in te wonen. Alle ouders deden hun best om het de kinderen naar hun zin te maken. Zelf waren ze zo goed als nooit thuis.

Iedereen was het erover eens dat het vroeger beter was, toen de enige fabriek in de buurt van Bessegem nog gebruikt werd: de antieke, maar kranige ketchupfabriek. Die zorgde ervoor dat iedereen in het dorp een leuke baan had en een mooie cent verdiende. Maar na de dood van de oude eigenaar zo'n tien jaar geleden werd de fabriek verkocht aan de grootste ketchupfabrikant ter wereld, die de productie meteen verhuisde naar de stad, zo'n vijftig kilometer verderop. Alle arbeiders en bedienden waren nu veel langer onderweg naar hun baan én er moest langer gewerkt worden. In Bessegem zag je sindsdien nauwelijks nog volwassenen overdag.

Zoals elke dag was Mila's vader die ochtend vroeg vertrokken om te gaan werken. Hij was ketchupproever. Voordat een fles werd

dichtgeschroefd, moest hij één lepeltje van de inhoud proeven. Dat was vroeger een fantastische job, waar iedereen stiekem ja-loers op was. Maar omdat de productielijn in de nieuwe fabriek elk jaar sneller moest draaien, liep de papa van Mila na zijn dag-taak een beetje zuur kijkend rond.

En haar mama? Zij hield in de gaten of de peper niet te dik of te dun werd gemalen. Geen zwaar werk, dat niet, maar de moeder van Mila had wel hevige niesbuien van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Veel had Mila dan ook niet aan haar ouders. Maar ze klaagde niet. Ze hield van haar mama en papa als ketchup van frietjes!

‘Mila?’

Ze knipperde met haar ogen. Haar blik verplaatste zich van het landschap naar de spiegeling in de ruit van de bus. Ze zag Timo.

‘Denk je dat onze ouders straks op een normaal tijdstip zullen thuiskomen?’ vroeg hij.

‘Tuurlijk niet.’ Ze zuchtte. ‘Wat had je gedacht?’

Timo haalde zijn schouders op en glimlachte. ‘Pizza?’

Pizza was een vaste waarde in Bessegem. Dat was ook logisch, want de pizzeria van signore Patatinecaldo was de enige plek in het dorp waar elke dag iets te beleven viel. De pizza's, pasta's en *gelato's* waren er trouwens *eccellente!* En alle kinderen hadden er een lopende rekening. Handig, want anders zouden ze verhongeren, aangezien hun ouders nooit thuis waren.

Mila was kind aan huis bij de pizzeria. Sinds dit jaar verdiende ze er ook haar eerste zakgeld. O, wat was ze trots toen signore Patatinecaldo haar vroeg om *prima cameriera* te worden! Ze wist niet wat dat was, maar ze vermoedde dat het iets met een

fototoestel te maken had. En dat vond ze best aardig. Uiteindelijk bleek een *cameriera* geen fotografe, maar een serveerster te zijn. Het maakte haar echter niet veel uit, want zo was ze nog vaker bij haar beste vriend Timo, het neefje van signore Patatinecaldo. Samen met hun hartsvriendin Cherry waren ze drie handen op één buik. Of zoals ze hier zeiden: drie tomaatjes aan één struik!

Cherry had Mila altijd al leuk gevonden omdat ze steeds goeie ideeën had. Mila vond Timo fantastisch omdat hij haar elke dag opnieuw aan het lachen maakte. Meestal ongewild door een onhandige beweging of een verkeerde stap, maar lachen was lachen. En Timo hield van Cherry omdat ze in alles de beste was. Rennen, springen, vliegen, duiken, vallen, opstaan en weer doorgaan ... dat kon Cherry als geen ander.

Waar ze alle drie samen van hielden, was spelen in de vroegere ketchupfabriek. Dat zouden ze straks dan ook gaan doen, want wat is leuker dan op een vrijdagavond je leven wagen in een oud, half ingestort fabrieksgebouw terwijl het buiten donker is en begint te vriezen? Als je elf jaar bent: niets!

Niemand had raar opgekeken toen er die dag rond elf uur een mist was komen opzetten. Het was een koude, natte, parelende mist. Net alsof iemand een dweil gedrenkt in spuitwater over Bessegem had gelegd.

Pas rond halfvier begon de mist wel erg dik te worden. Dat vonden de kinderen op de schoolbus in ieder geval. Die stopte door de gebrekkige zichtbaarheid per abuis in het dorp verderop.

‘Leuk begin van de vakantie,’ zeurde Timo.

Mila zag er wel het leuke van in. ‘We vinden heus de weg wel. De fabriek vind ik op de tast, als het moet zelfs met dikke wanten aan!’

Haar woorden waren nauwelijks opgeslorpt door de mist toen ze werden opgeschrikt door een razende wind, die hun boekentas tegen hun rug duwde en aan hun haren rukte. Voordat een van hen iets kon uitbrengen, stooft een tweede vrachtwagen voorbij. En een derde en een vierde. Zelfs een vijfde en daarna nog een-tje. Zes dikke vrachtwagens rolden met gedoofde lichten recht op het dorpsplein af.

‘Moordenaars!’ krijste Timo, zwaaiend met zijn vuist. ‘Jullie hadden ons bijna tot pulp gereden!’

‘Pas op!’ riep Mila en ze duwde Timo en Cherry opzij, recht in het natte gras van de berm.

Weer denderde een colonne vrachtwagens voorbij. Zo snel dat de mist zelfs even werd meegezogen voordat hij als twee gordijnen opnieuw sloot.

Het laatste rechte stuk legden Mila, Cherry en Timo in de berm af, op de tast. Timo verwenste de buschauffeur die een dorp te ver was gereden wel tien keer. Als er een kampioenschap honderd meter vloeken bestond, had Mila hem nog diezelfde avond ingeschreven.

Mila merkte als eerste op dat ze op het dorpsplein waren aangekomen. Ze zag bijna geen hand voor ogen, maar herkende de geur van beukenhout, waarmee signore Patatinecaldo zijn oven altijd opstookte. Cherry bevestigde, omdat ze voelde dat de verzakkingen in het gras die van hún plein waren. Timo wist enkel te melden dat er niets te zien was.

Mila zag dat Timo’s brilletje helemaal beslagen was, maar ze besloot er niets van te zeggen. Ze kreeg er ook de kans niet toe. Opeens vielen haar hersenen bijna uit. De doffe, oorverdovende grom galmdde van alle kanten. Hij leek afkomstig van een mon-

ster dat zo groot moest zijn dat het zich alleen in een mistbank zou kunnen verschuilen.

Mila voelde de brom onder haar voeten in de aarde verdwijnen. Plots hoorde ze een schelle stem roepen: ‘*No, no, no!* Iek heb je al gezegd datte iek mijn *ristorante* niet verkoop!’

‘Dat is mijn oom!’ riep Timo uit.

Cherry keek Timo met grote ogen aan. ‘En hij is kwaad!’

Er klonk een laag gemurmel.

Meteen kwam de stem van signore Patatinecaldo er opnieuw bovenuit: ‘*No, no* en daarmee basta! Iek verkoop niet! Basta, basta, basta!’

Weer klonk er een gerommel. Het leek alsof er een metrostel vlak onder de grond voorbijdenderde en ‘oké’ bromde.

Timo liet zijn boekentas van zijn rug glijden en rende op het geluid af. De mist slokte hem in één tel op. ‘Oom, oom? Alles oké?’

‘Timo! Blij je te zien! Sì, sì, alles oké! *No, no*, niets aan de hand, gewoon een engerd die mijn *ristorante* wil kopen. Maar iek verkoop niet! Mijn *ristorante* is later voor jou!’ De man klopte Timo op zijn schouder. ‘Vergiet het nu maar, Timo. Alles ies voorbij.’

Cherry haalde haar schouders op. ‘Pizza?’

Een koude rilling liep over Mila’s rug toen ze teruggacht aan de dreunende stem, maar ze knikte. Haar maag knorde bijna even hard, en dat verdiende nu meer haar aandacht.